

oni mají odpovídající analytické myšlení. V hodnocení filosofové kladou důraz na „důležitost“ a „originalitu“, která je ale hodnocena jinak než v dalších disciplínách. Anglická literatura naopak zažívá krizi legitimacy, která plyne z toho, že se v druhé dekádě zaměřila nejen na vytváření kánonů, ale také na to, jak jsou tyto kányony konstruovány. Obor se rovněž posunul směrem ke kulturním studiím. To vede k tomu, že grantové žádosti jsou méně „konkurenceschopné“ (s. 73). Hodnotí se zvládnutí teorie (konceptuálních odkazů), které ovšem nevedou k hypotézám. Co ustavuje kvalitu projektu v anglické literatuře, je tak pro hodnotitele z jiných oblastí nejasné. Historikové kladou důraz na „pečlivou archivní práci“ (s. 80) a empirii, názorové rozepře se jako u anglické literatury objevují v souvislosti s použitím teorie a rolí politické angažovanosti. Pro antropologii je důležitá „hraniční práce“, která ustavuje hranice oboru, zejména ve vztahu ke kulturním studiím. V politologii, zdá se, dominuje teorie racionální volby a projekty, které z ní nevycházejí, jsou v některých agenturách znevýhodněny. Pro ekonomy hodnota projektu spočívá v použití rigorózních matematických modelů. Kapitola třetí tak vytváří půdu pro další pojednání o tom, jak panely, které sestávají ze zástupců různých disciplín, docházejí ke konsenzu. Disciplíny, které se v panelech setkávají, mají zjevně různé epistemické styly, důraz v hodnocení kladou na různé aspekty, co určuje excelenci, se různí.

A co tedy konkrétně o systému recenzního řízení v sociálních a humanitních vědách Michèle Lamont zjistila? Pozornost panelů se soustřeďuje na průměrné projekty. Ty, které vyčnívají, nebo jsou naopak velice špatné, jsou vyřešeny rychle. Při diskusích o projektech hodnotitelé vytvářejí koalice s podobně smýšlejícími kolegy a kolegyněmi. Často také dochází ke strategickému hlasování, kdy podpoří jeden projekt, aby získali podporu pro ten, který chtějí prosadit sami. V některých případech svým favoritům přisuzují vyšší bodové skóre, než by si zasloužili, aby zůstali ve hře.

Nižší bodové skóre, než by si projekt zasloužil, ovšem nedávají, nebo to alespoň nepřiznávají. Na hodnocení je také velice málo času. Projekty jsou rozebírány jeden po druhém, zřídka se panely k jednotlivým projektům vrací. Pokud tedy projekt zapadne, má mizivou šanci na to, že by byl vybrán, i kdyby následovaly horší. Totéž platí pro projekt, který už jednou projde, ale financování ve srovnání s dalšími si nezasluhuje. O poznání přízemnější vliv časování na výběr projektů může mít i to, že panelisté chtějí stihnout své letadlo (s. 155). Obrovskou roli při hodnocení hrají osobní a profesní zájmy. Nejde zde o přímé osobní vazby, ty hodnotitelé přiznávají a hodnocení takové žádosti se neúčastní. Jde spíš o příbuznost nebo podobnost, *homofilii*. Velkou roli hraje institucionální afilace i chování hodnotitelů: agrese, tvrdohlavost a rozhodnost, říká Lamont, jsou silnou kombinací (s. 148), která další hodnotitele a hodnotitelky odrazuje od diskuse.

Kapitola pátá se věnuje různým typům excelence. Excellence jako pojem „má tu jedinečnou výhodu, že je naprosto bez významu, či ještě přesněji, nereferenční“, říká Bill Readings v knize *The University in Ruins* (1996). Hodnotitelé podle M. Lamont uznávají, že existují různé standardy excelence, na druhou stranu jsou si ale jisti, že excelenci poznají, když ji vidí (s. 159). Co tedy určuje kvalitu grantové žádosti? Jasnost projektu je klíčová podmínka, aby se projekt vůbec mohl účastnit soutěže, a stejně tak kvalita. Ta potom znamená různé věci v různých disciplínách: může jít o řemeslnost, hloubku, pozornost k detailům, přiměřenost. Z hlediska hodnocení jsou pro hodnotitele nejdůležitější originalita a důležitost projektu, méně již metody (i když v sociálních vědách je jejich důležitost vyšší než v humanitních či historii) a proveditelnost. Podle typu epistemického stylu disciplíny potom originalita a důležitost nabývají různých významů: od přístupu, dat, teorie, metod, výstupů či faktu, že jde o málo prostudované téma. Významnost je v různých disciplínách hodnocena z hlediska intelektuální

původně emancipační ideál finančně soběstačné zaměstnané ženy poptávku po levné pracovní síle pro pečovatelské a obslužné práce. V současném kontextu se ukazuje, že nájemní domácí pomocnice a pečovatelky nepředstavují progresivní formu péče. Naopak, prostřednictvím těchto vztahů se na reprodukci struktur genderového útlatu a nadvlády podílejí i ti, jichž samotných se tyto struktury negativně dotýkají, odstraněním svého individuálního břemene ale pouze útlak posouvají na jinou rovinu. Hochschild interpretuje trend zaměstnávání imigrantek v bohatých zemích jako novou formu citového imperialismu, v němž se péče stává vzácným zdrojem vyváženým z chudých zemí do zemí bohatých, což dále prohlubuje nerovnosti mezi zeměmi a celými geografickými oblastmi. Ačkoliv koncept globálních řetězců péče je kritizován za příliš úzké zaměření na různé roviny vztahu matky a dítěte v transnacionálním kontextu, úvahy A. Hochschild jdou oštre k jádru věci, totiž ke kritice globálního ekonomického uspořádání, které zintenzivňuje proces komodifikace a pronikání instrumentální racionality do vztahů péče. Čím dál tím víc se tudíž ukazuje, že bez globální spravedlnosti jsou jednotlivé výdobytky v oblasti genderové rovnosti historicky nahodilé, dočasné a dostupné pouze relativně malé skupině žen v závislosti na jejich ekonomické a kulturní pozici a situovanosti na globální mapě moci.

NAD RÁMEC OBČANSTVÍ: ZPRÁVA Z KONFERENCE / Kateřina Pulkrábková

Ve dnech 28. června až 2. července se letos v Londýně konala mezinárodní konference Beyond Citizenship: Feminism and the Transformation of Belonging. Konference byla pořádána členkami výzkumného projektu FEMCIT: Gendered Citizenship in Multicultural Europe. The Impact of the Contemporary Women's Movements, který se zaměřuje na zkoumání forem a praxí občanství

významnosti či důležitosti politické a sociální. Význam dopadu se také různí.

Diverzita, další stále omílané slovo v akademickém prostředí zejména posledních několika dekád, je tématem kapitoly šesté. Z hlediska hodnocení grantových žádostí jde ale o dost jinou záležitost, než je rasová či genderová rovnost. „Afirmativní akce“ se tak spíše týká institucí, disciplín a témat (s. 213). Jak píše Lamont: „Panelisté praktikují institucionální afirmativní akci, protože věří, že soukromé a elitní univerzity zaměřené na výzkum jsou v procesu soutěže zvýhodněny.“ Zmiňuje se o několika panelistech, kteří vyjadřovali frustraci při zjištění, že podpora půjde podobným institucím. Na druhou stranu to, že hodnotitel ví, že se na dané instituci dělá v daném oboru dobrý výzkum, projektu jednoznačně pomůže.

Genderová rovnost z hlediska diverzity hraje velice malou roli (hodnotitelé z humanitních věd gender neuvedli ani jednou jako kritérium diverzity). Téma ale při hodnocení přítomné je. Někteří hodnotitelé muži hodnotí projekty uchazeček jako nezajímavé. Jiné hodnotící panely se snaží reflektovat, zda se v jejich rozhodování neobjevují vzorce. Jiní uvádějí mužský styl sebe prezentace, který je přesvědčivější než ženský. V jiných případech jsou naopak ženy považovány za příliš agresivní, což jim opět ubírá body. Výpovědi hodnotitelů tak potvrzují další výzkumy, kde chování žen v akademii je téměř vždy problematické: buď nejsou dostatečně průrazné a ostré, volí si bezpečná témata a nezdají se potom dostatečně ochotné riskovat, nebo jsou považovány za příliš agresivní, příliš se snaží se prosadit. V každém případě jsou to ženy, které ztrácejí body. Nepřímo gender funguje i z hlediska volby metodologie: ženy častěji než muži předkládají projekty vycházející z kvalitativní tradice v konstruktivistickém epistemologickém stylu. Pokud tyto faktory vezmeme dohromady, říká Lamont, „kumulativní výhoda“ pracuje ve prospěch mužů (s. 224).

Michèle Lamont sama je uznávanou profesorkou na Harvardské univerzitě, což je status, který bezpochyby přispěl k tomu, že přístup do svého výzkumného pole byla vůbec schopná získat. Přesto, že Lamont v poli strávila dva roky, s některými hodnotiteli provedla i dva rozhovory, kniha klouže po povrchu. Lamont popisuje jednotlivé aspekty recenzního řízení, uvádí nedostatky a vlivy. Nijak tuto situaci nehodnotí, ani neanalyzuje. Nejistíme, zda některé vlivy hrají důležitější roli než jiné nebo zda mohou mít systematický dopad na určitý typ projektů. Recenzní řízení v multidisciplinárních hodnotících panelech podle Lamont vede k tomu, že specifika hodnocení v jednotlivých oborech jsou obroušena a panel dochází ke konsenzu. V knize ale spíše nalezneme výpovědi o extrakognitivních vlivech (např. tematická spřízněnost, strategické hlasování atd.), nenajdeme ale příliš informací o tom, jak jsou uhlazovány hrany kognitivních rozepí – těch, které vystupují právě v souvislosti s různými epistemickými styly dominantními v konkrétní disciplíně. Celkové vyznění knihy je rozpačité. V celé knize Lamont ukazuje, jak nedokonalý – z mnoha úhlů pohledu – systém recenzního řízení je. Nicméně na různých místech knihy opakuje, že přes veškerá omezení, nedostatky, nejednoznačnosti, vliv osobních preferencí a chaotičnost recenzního řízení funguje. Názor Lamont na organizaci recenzního řízení a jeho nedostatky úplně chybí. Například z hlediska vlivu genderu na hodnocení nabízí anekdotické výpovědi panelistů vedle již proběhlých výzkumů týkajících se různých aspektů genderové diskriminace v akademii. Tuto sekci (s. 221–224) uzavírá větou: „Komparativní studie mladých mužů a žen, akademických hvězd, by potenciálně mohl odhalit kontrastující vzorce v tom, jakou roli hrají mentoři, předávání privilegií a výhody vyplývající z toho, zda má člověk partnerku v domácnosti nebo další neformální zdroje.“ Prakticky se tak vůbec nevyjadřuje k tématu knihy, totiž k čemu z hlediska genderové rovnosti dochází, když se zavrou dveře za hodnotícími panely. Z hlediska rasové a etnické rovnosti je situace ještě tristnější,

ve vztahu k genderovým strukturám a kulturním rozdílům v evropském prostoru. Koncept občanství je analyticky rozčleněn do šesti dimenzí (politická dimenze občanství; sociální dimenze občanství; ekonomická dimenze občanství; etnická dimenze občanství a náboženská příslušnost ve vztahu k občanství; tělesná dimenze občanství a intimní dimenze občanství).

Osu programu konference v Birbecku tvořily plenární přednášky. První den zahájila Katherine Gibson, která dlouhá léta spolupracovala s Julií Graham (společně publikovaly pod jménem J. K. Gibson-Graham). Gibson přednesla přednášku A feminist project of belonging for the Anthropocene. Její příspěvek vycházel ze spojení kritiky kapitalismu jako totalitního modu myšlení a důsledků ekologické krize. Gibson směřuje k novému modu uvažování a rozhodování na základě chápání „sounáležitosti“ s určitou komunitou. Své teoretické závěry podložila několika projekty komunitního ekonomického fungování v USA, např. projektem lokální měny či družstevní výrobou jako alternativou k soukromému vlastnictví. Na jejich základě chtěla zejména ukázat možnosti praktické realizace konceptu komunitně-etického uvažování založeného na vnímání příslušnosti a spoluzodpovědnosti za místo, ve kterém žijeme.

Další přednášející, Anna Yeatman, vystoupila s příspěvkem Feminism, freedom and female embodiment. Yeatman se věnovala teorii Iris M. Young, jejímž prostřednictvím se vyrovnala s dynamikou individualizace. Yeatman poukázala na pozitivní aspekty individualizace pro rozvoj jedince i společenských vztahů, tento koncept ale odlišila od liberální definice individuální svobody založené na redukcionistické ontologii. Následující den jsme měli možnost vyslechnout příspěvek Daviny Cooper s názvem Touching like a state: forging new worlds through equality governance. Cooper hovořila o vztahu feminismu ke státu v otázce rovnosti. Její paralela fyzického dotýkání se, kterou využila jako metaforu vztahu státu a znevýhodněných aktérů, přináší zajímavé přenesení oblasti veřejněpolitické sféry do oblasti intimního občanství.

což je možná dáno nízkým zastoupením lidí jiné než bílé barvy pleti v hodnoticích panelech.

Michèle Lamont je součástí, velice úspěšnou součástí systému, který studuje. Těžko předpokládat, že by výsledkem její práce bylo, že by systém recenzního řízení měl být zrušen. Sama říká, že osoby, které v systému neuspějí, mohou mít na recenzní řízení názor jiný. Je tedy recenzní řízení víc než sebenaplňujícím se proroctvím, kde osoby, které systémem prošly a uspěly v něm, tento systém pomáhají udržovat, a přesto že jsou si vědomy nedostatků svých i ostatních hodnotitelů, jsou schopny si udržovat představu o elementární spravedlnosti recenzního řízení? Lamont to ve své knize tvrdí, bohužel její psaní neukazuje, jak se to děje nebo jak hodnotitelé takovou spravedlnost systému spoluvytvářejí.

A ještě poznámka na závěr: přesto, že v kapitole šesté je minimum dat, která by se týkala toho, jak se uvažování o di-

verzitě projevuje v samotném recenzním řízení, Lamont kapitolu uzavírá větou: „Jako excelence se diverzita, zdá se, stala morálním imperativem systému – dalším projevem toho, co je v americkém akademickém prostředí svatého.“ (s. 238) Celkově je tak velice obtížné se ubránit dojmu, že spíše než analýzu toho, jak fungují multidisciplinární hodnoticí panely v USA, jde Lamont o obhajobu americké akademie a ustavení její nadřazenosti nad evropskou. Potom by také již nepůsobila tak zvláště kapitola sedmá s podkapitolou „Export evaluačního modelu USA do zahraničí“ (s. 243–248).

Poznámky

1 Rozhovor Michèle Lamont s National Science Foundation je dostupný na: <http://www.nsf.gov/news/news_videos.jsp?cntn_id=114497&media_id=64862&org=OLPA>.

ZA PLNOHODNOTNÉ OBČANSTVÍ ŽEN / EMA HŘEŠANOVÁ

HAŠKOVÁ, H., UHDE, Z. (EDS.). 2009. *WOMEN AND SOCIAL CITIZENSHIP*

IN CZECH SOCIETY: CONTINUITY AND CHANGE. PRAHA: SOCIOLOGICKÝ ÚSTAV.

Konečně. Chce se mi konstatovat hned úvodem. Konečně je zde souhrnná studie, která analyzuje současný institucionální rámec obklopující oblast péče o děti v historickém rámci. Konečně je zde kniha, která umožňuje hlubší teoretické i praktické rozpracování genderové rovnosti v termínech občanských práv a zároveň bere v potaz specifika post-socialistické středoevropské země, jakou Česká republika je.

Předkládaná kniha spadá především do oblasti genderových studií, konkrétně do studia genderových vztahů na trhu práce, výzkumu genderové rovnosti a péče apod. Stejně tak ale obohacuje i sociologii rodiny a intimity. Svým zaměřením však osloví i politology a další sociální vědce věnující se oblasti studií občanství (*citizenship studies*). Právě

výzkum nových forem občanství, související s radikální proměnou vztahu mezi soukromou a veřejnou sférou v soudobých společnostech, patří k atraktivním tématům, jimž se dnes sociální vědci s gustem věnují stále více. Kniha tak reflektuje současné mezinárodní výzkumné trendy.

Na různé dimenze občanství se soustředí i výzkumný projekt „FEMCIT: Gendered citizenship on multicultural Europe: The Impact of the contemporary women's movement“, v jehož rámci tato kniha vznikla. Kniha je výsledkem první části projektu, jež tematizuje oblast institucionální. Sjednocujícím konceptem je zde *sociální občanství*, jímž autorky odkazují na oblast péče a participaci v ní. Proměnu této dimenze a související témata autorky studují v historic-

Velkou pozornost vyvolala přednáška Sary Ahmed, která ve svém příspěvku *The good citizen* rozkryla nejrůznější diskursivní praktiky ovlivňování vůle ve vztahu k takzvané poslušnosti či naopak svéhlavosti (*willfulness*). Analýzou jazykových spojení slova „vůle“ (*will*) ukazovala, jak vůle našich bližních, vůle společnosti, norem, sousedů atd. determinuje naši vlastní vůli. Prostřednictvím studia narativních příběhů o vůli a o získávání toho, co chcí, proti vůlím, které nás obklopují, ukazuje konstrukci štěstí na základě tzv. podmíněné vůle (*conditional will*). Podle Ahmed nelze dosáhnout osobního štěstí, pokud jsem v konfliktu s touto podmíněnou vůlí v mém okolí. Zároveň ale ze stejného důvodu nelze ignorovat vůli svého vlastního těla, což je vlastně příčinou toho, proč se GLBT lidé (*queers*) cítí být v permanentním konfliktu. Ahmed zavádí termín svéhlavosti jako vyjádření určitého postavení se vůlím nejen v rovině osobní nebo vzhledem k vůli nejbližšího okolí, ale i v rovině politického stylu. Zde si klade otázku: Kdo všechno vlastně stojí ZA naší vůlí a jejím utvářením a jaké jsou možnosti pro změnu? Tím v závěru svého strhujícího příspěvku naznačila cestu k tomu, co nazývá šťastnou rozmanitostí (*happy diversity*) ve společnosti.

Další den na konferenci vystoupila Rebecca Gomperts, která se ve svém příspěvku *Women can do it themselves* věnovala možnostem ženského aktivismu v oblasti medicíny, zejména ve vztahu k potratu. Ona sama je aktivní ve skupině *Women in Waves*, která provozuje mobilní potratovou kliniku na lodi. Poslední plenární přednáška patřila Krassimiře Daskalove, která se věnovala východoevropskému kontextu. Svoji přednášku nazvala *Contradictio in termini? Some reflections on Eastern European feminism(s)*, věnovala se v ní popisu historického vývoje feminismu v období socialismu a charakteru vztahu žen k reálně socialistickému státu. Poslední den konference jsme měli možnost vyslechnout příspěvky Glorii Wekker *Interrogating sexual citizenship* a Margrit Shildrick *Sexual citizenship, governance and disability*. Závěrečné diskuse u kulatého stolu se zúčastnily Antke Engel, Gail Lewis, Lynne Segal a Birte Siim.

ké perspektivě. Zaměřují se na období od konce druhé světové války do současnosti. Konkrétně se věnují oblasti péče o děti, která zaujímá privilegovanou pozici ve feministických debatách, v agendě ženských hnutí i u obyčejných žen.

Autorky se spolu se svými zahraničními spolupracovníci otevřeně hlásí k emancipačnímu projektu, jehož cílem je nastolit genderovou rovnost v oblasti občanských práv napříč Evropou a jejími různými etniky. V úsilí autorů lze spatřovat i snahu o vyvrácení některých – nejen ve vědě – obvyklých stereotypů, skrze které se na komunistické období v československé historii nahlíží monoliticky, bez dostatečné reflexe sociálních změn, k nimž nejen v oblasti péče o děti došlo. Ostatně předkládaná detailní analýza, založená na studiu nejrozsáhlejších historických dokumentů a materiálů i jisté formě „metaanalýzy“ komunistických sociálněvědních studií, vyvrací mylné vnímání současného a minulého politického režimu jako protikladných a jednotných entit.

Knihu tvoří šest různých kapitol. Ty se věnují oblastem, jež jsou důležité z hlediska sociálního občanství a jeho plného naplnění v České republice. První tři kapitoly jsou spolu úzce tematicky provázány a nějakým způsobem se vždy dotýkají péče o děti. Zbývající tři kapitoly se již věnují specifickým oblastem, které z hlediska sociálního občanství konstituují v českém kontextu potenciálně problematické dimenze.

První kapitola vlastně vymezuje teoretický i tematický rámec celé knihy. Nabízí kritickou analýzu konceptu občanství a jeho revizi ve vztahu k oblasti péče o děti. Především však upozorňuje na existující překážky, které lidem v České republice brání dosahovat plného sociálního občanství, zejména jde-li o poskytování péče o děti. Autorky ukazují, jak přes proklamovanou „rovnost pohlaví“ byla péče za komunistického režimu považována za ryze ženskou záležitost. A co teprve po něm, kdy došlo k oprášení tradičních genderových vztahů a konzervativních přístupů k rodině!

Je zřejmé, že nedostatky stávajícího systému v oblasti péče o děti dopadají především na ženy. Jak autorky Uhe a Hašková upozorňují, současný systém rodičovských přídatků a jejich výše dále přispívá k reprodukci péče o děti jako ženské záležitosti. Muže k větší účasti na výchově a péči o své potomky rozhodně nijak nemotivuje. Jak autorky dále konstatují, dominantní strategie státu v oblasti sociální rodinné politiky představovaly po roce 1989 především privatizace péče a individualizace zodpovědnosti za péči o děti. Rodiny si v péči o své děti měly zkrátka pomoci samy. S náhradou za státní zařízení pro děti má přijít trh, říkali zastánci neoliberálních přístupů ve vládní politice.

Druhá kapitola se zaměřuje na dvě hlavní témata související s trhem práce. Nejprve se autorky Křížková a Vohlídalová věnují pozici žen na trhu práce a dále kombinaci pracovního a rodinného života. Jak je dobře známo, vysoká participace žen na trhu práce byla prosazována seshora ideologicky jako známka větší „emancipace“ žen ve srovnání se Západem. Vysoká účast žen na trhu práce byla ale zapotřebí nejen kvůli ekonomickému přežití jednotlivých rodin vzhledem k tehdejší nízkým mzdám, ale i na úrovni národní, jak autorky poznamenávají. Avšak vnímání práce u žen samotných se během čtyřiceti let komunistické nadvlády významně proměnilo. Zatímco v 50. i 60. letech bylo zaměstnání pro mnoho žen spíše pouhou povinností, jež měla ve srovnání s protežovaným těžkým průmyslem podřadný status, v 70. a 80. letech se práce stala sférou, v níž ženy začaly spatřovat i zdroj možné seberealizace. Podle autorky hrálo v tomto klíčovém zlomu roli vzdělání žen, jež se oproti poválečnému období v této době zvyšovalo. Nicméně ani to nepřispělo k podstatnějšímu snížení rozdílu v platách mužů a žen, jenž během celého období komunistické vlády existoval.

Byl to právě značný ideologický tlak komunistického režimu na vysokou zaměstnanost žen, který však po sametové revoluci vyvolával opačné tendence. Devadesátá léta se nes-

Plenární přednášky střídalo odpoledne devět paralelních sekcí, což bylo možná až příliš vzhledem k počtu účastníků/nic konference. Tematické zaměření sekcí bylo velmi široké a pohybovalo se od konceptualizace identity a subjektivity a práva sexuálních a kulturních menšin, reprodukční práva, přes rozbor vztahů spolupatříčnosti (belonging) a odlišnosti, vztahu nacionalismu a náboženství, po politickou participaci, vzdělání a praxi rodičovství. Diskuse během doprovodného programu a přestávek však vynahradily někdy velmi malý počet posluchačů na jednotlivých sekcích. Velký dík patří organizátorkám konference za příjemné prostředí, dobré zázemí a po všech stránkách kvalitní průběh konference.

KONFERENCE BEYOND THE LEAKY PIPELINE: FUTURE CHALLENGES FOR RESEARCH ON GENDER AND SCIENCE / Marcela Linková, Hana Tenglerová

Ve dnech 19. a 20. října 2010 se v Bruselu konala konference Beyond the Leaky Pipeline: Challenges for Research on Gender and Science, která byla uspořádána v souvislosti s ukončením projektu „Meta-analysis of gender and science research“ financovaného 7. rámcovým programem. Cílem projektu bylo shromáždit a analyzovat výzkumy, které se zabývaly genderovou rovností ve vědě v EU a přidružených zemích mezi roky 1980 a 2008.

Konferenci zahájil ředitel Institutu pro rovnost žen a mužů Michel Pasteel a zástupkyně Evropské komise Carmen Mena, která informovala auditorium o tom, že výsledky projektu Meta-analysis budou využity při tvorbě budoucích výzev 7. a 8. rámcového programu. Uvedla, že se v současné době otevřel prostor pro řešení tématu genderové rovnosti v rámci Rady konkurenc-